Как разсъждават таралежчетата?

Новини | Култура | на 15.01.2026 07:00 | от Мария Донева

Защо говорим за това?

Защото ако се поставяме на мястото на другите и си представяме как те гледат на нещата, ще станем по-добри хора, а и винаги ще ни бъде интересно.

„Таралежчето Ай-ай“, Мария Каро, художник Ирина Джонкова, издателство „Потайниче“

Ама наистина, за какво ли си мечтае домашният ни любимец? Как тече мисълта на мухата, какви са стремежите й, какво я забавлява? Какво ли вижда паякът от своята висока гледна точка в ъгъла, там, където се срещат тавана и двете стени? Ако си задаваме такива въпроси и после отделим достатъчно време, за да си представим и дори да си запишем, неусетно собствената ни, позната до скука стая ще се превърне в място на открития и чудеса. Когато се наложи да пътуваме дълго с кола, влак или самолет, ще можем да играем на тази игра, дори и никой друг да не иска да играе с нас. И даже в класната стая, докато изпитват някого, или първи сме си предали контролното, или просто точно в тази минута не ни се слуша гласът на госпожата, а не искаме да привличаме вниманието й и да пречим на другите… може да си помислим „Ако аз бях таралеж и вървях по пода, какво щях да видя, забележа, открия, опитам на вкус…“ А ако някой каже, че това е разсейване – не е прав, това е подготовка за преразказ от името на страничен наблюдател!

Едно такова мило и добро таралежче живее в книгата на Мария Каро, и дори е неин главен герой. За доказателство – цялата книга е кръстена на него. Таралежчето Ай-ай живее не в гората, а в стаята на приятелката си Нора. То е лакомо и повечето му мисли са свързани с торти, бонбони, ябълки и други такива сладости. То ги сравнява с онова, което му е познато от предишния му живот в гората. Например резенчетата ябълка му напомнят за луната. Така всичко изглежда и звучи различно и поетично, защото събира в едно мисленето на хората и мисленето на животинките. Ай-ай обича да се сгушва до приятелката си, обича своето малко легълце. То няма нито една лоша мисъл в ума си и нито едно лошо чувство в сърчицето си.

Тъй като си няма майка, която да го научи на таралежешки неща, то удовлетворява нуждата си да се учи, като наблюдава човешкото си семейство, изучава стаята и апартамента, наднича през прозореца, а най-щастливо се чувства, когато го взимат на екскурзия в планината.

Таралежчето не е самотно, защото има желание и умение да се сприятелява с всички, които срещне. Първо заговаря другите и си казва името. Пита ги разни неща и търпеливо ги изслушва. Опитва се да разбере какво обичат, какво би ги зарадвало, дори полага искрени усилия да разбере за какво си мечтаят и да им помогне да сбъднат желанията си. Ай-ай е мил и добър приятел, какъвто всеки от нас иска да има. А най-сигурния път за това е ние самите да бъдем добри приятели, точно като Ай-ай.
Освен с Нора, майка й и баба й, таралежчето споделя дните си със своя най-добър другар, паячето Санти, с буболечката Орхияна и с мухата Мариета. В природата истинските животни, насекоми и паяци са врагове, но в приказките те могат да си бъдат близки без никаква опасност за живота. Тук въображението е единствен цар и когато надникнем във фантазиите на добър човек, виждаме колко сладък и щастлив може да бъде животът.

На нас лично най-мила ни е последната приказка от книгата, в която се разказва за тъгата на Ай-ай. За това, че той не може да бъде едновременно и в гората, и при Нора. Ние обичаме различни хора и места, привързваме се към света с цялото му многообразие и щедрост, и винаги има нещо, което ни липсва и за което копнеем. Но това ни прави по-богати на обич, сърцата ни стават по-открити и по-меки; и колкото повече обич даваме, толкова повече имаме. Защото обичта расте само когато я даваш.

Въпросника към тази статия можеш да решиш онлайн на:
/book/7126-kak-razsazhdavat-taralezhchetata

Сканирай този QR-код и влез директно във въпросника ->

©"Вижте" е издание на Фондация Гутенберг 3.0. Всички права са запазени